

DORPSGENOTEN WETEN HEM OOK TE VINDEN ALS ZE GEËN KNIPBEURT NODIG HEBBEN

NET EEN PRAATHUIS

Acht jaar lang knipt Hans voornamelijk militairen, totdat hij in 1972 zijn eigen kapperszaak in Maartensdijk begint. De eerste vijf jaar doet hij dat in een gele directieket in een weiland dat inmiddels volgebouwd is met huizen. Tegenwoordig huist hij in het pand aan het Maertensplein, waar dorpsgenoten hem ook weten te vinden als ze géén knipbeurt nodig hebben. “Het is hier net een praathuis. Klanten geven hun hele leven prijs. Mensen die ernstig ziek zijn, een tienermeisje dat depressief is, een jonge vrouw die van de drugs af wilde, moeders die zich zorgen maken om hun kinderen die ‘moderne aandoeningen met van die afkortingen’ hebben. Ik probeer ze advies te geven, een beetje te helpen. ‘Als je nu weer depressief bent, praat je eerst met je vader en moeder en dan bel je mij maar. Je kunt me alles vertellen’, zei ik tegen een tienermeisje dat hier binnenkwam. Dat maakte indruk. Toen ze wegging, riep ze: ‘Dag papa Hans!’ Ze komt regelmatig langs om even te praten.”

‘DAT GREEP ME AAN’

Hij toont een foto van zichzelf en een jongetje in een kappersstoel. Achterop staat: ‘Je zou een prachtige papa zijn geweest.’ “Die jongen kwam vroeger vaak met zijn moeder in de zaak. Zijn vader was overleden bij een vrachtwagenongeluk. Hij was dol met me en vroeg op een dag: ‘Kapper Hans, wil jij mijn vader niet worden?’ Toen we mijn vijftigjarig jubileum als kapper in Maartensdijk vierden, was hij er ook, nu met zijn eigen zoon, en gaf me deze foto. Dat deed me echt wat.”

DOOR TOT DE LAATSTE SNIK

Hans (getrouwd, twee dochters) werkt nog vijf dagen in de week en is daarnaast actief in het verenigingsleven van Maartensdijk. Hij behaalde de zwarte band judo, liep negentien marathons en doet elk jaar mee met de Nijmeegse Vierdaagse. “Fit genoeg om het nog even vol te houden”, lacht Hans. Zijn vader bleef knippen tot zijn 81ste. “Hij is in het harnas gestorven. Zelf ga ik ook door tot mijn laatste snik. Ik vind het heerlijk om hier elke dag in mijn hoekje te zitten.” ■

IEDEREEN HOUDT VAN ‘KAPPER HANS’

In Maartensdijk houden ze allemaal een beetje van dorpskapper Hans. Hij knipt al sinds zijn veertiende en heeft al vijftig jaar zijn eigen salon. “Mensen geven hier hun hele leven prijs.”

De koopavond in het winkelcentrum aan het Maertensplein in Maartensdijk (onder de rook van Utrecht) loopt op zijn eind, maar bij kapper Hans Stevens staat de deur nog open. Hij grabbelt in een zak spekkies en vult daarmee een schaalje dat wordt vastgehouden door een teddybeer. “Dat doe ik elke avond voordat ik afsluit. Voor de kleintjes, als ze morgen langskomen.” Op de achtergrond klinkt radiomuziek. Van kleuter tot tachtiger, iedereen in het dorp Maartensdijk kent ‘Kapper Hans’. Niet alleen omdat hij zijn schaar zo kundig hanteert, maar meer nog vanwege zijn zachtmoedige zorgzaamheid, zijn goede raad en geduldig oor, altijd bereid om te luisteren.

ALS IN DE JAREN ‘50

Wie zijn zaak binnenloopt, vergeet die bovendien niet snel. Hans knipt zijn klanten in een nostalgische ‘huiskamer’, die je terugwerpt in de jaren vijftig. Oud kappersgereedschap, een antieke kassa, een aquarium, een petroleumkachel, een buizenradio en Amerikaanse reclameborden aan de wand. Hij tikt op een

fraai houten kappersmeubel. “Dit is zo’n honderd jaar oud, mooi hè”, zegt hij en zijgt neer in de roodleren kappersfauteuil met comfortabele voetsteunen. Nu antiek, maar vroeger in de salon van zijn vader Joop heel normaal. Hans staat hem op zaterdag als tiener al te helpen in zijn zaak in Soesterberg. “Ik zat op de mulo en verdiende wat bij met het scheren van boeren uit de omgeving. Sommigen vielen in slaap op de stoel, omdat ze al om halfvier waren opgestaan. De scheerzeep werd helemaal bruin van het vuil. Mijn vader schoor de deftige jongens, zoals notarissen en herenboeren. Die kwamen elke dag en hadden hun eigen laatje met naam erop en daarin hun scheerspullen.” Hans haalt een glazen flacon uit een laatje. Hij is vrijwel leeg, maar geurt nog steeds. “Dit gebruikte mijn vader. Als de klanten in de kerk zaten, wist iedereen: die is bij Stevens geweest.”

VRACHTWAGENS VOL SOLDATEN

Hans volgt de Kappersvakschool in Utrecht en treedt daarna samen met zijn broer Piet in dienst bij zijn vader. “Ik begon met soldaten knippen in de Du

Moulin-kazerne in Soesterberg. Dat deed ik op locatie, omdat er bij mijn vader geen ruimte voor was. ‘Hé kappertje, heb je tijd? Dan stuur ik er veertig naar je toe!’, riep de commandant sergeant-majoor tegen me. Ik dacht dat hij overdreef, maar het waren er echt zoveel. Vrachtwagens vol. Allemaal met lang haar - het was 1966. Dat moest volgens de militaire voorschriften heel kort opgeknipt worden.” Ook de Amerikaanse militairen op de vliegbasis Soesterberg maken gebruik van de diensten van kappersfamilie Stevens. “Bij hen leerde ik afrokapsels knippen; een vak apart. De speciale kammen ervoor heb ik nog steeds.”

AL DIE OORLOGSVERRAHEN...

Hans doet in die tijd niet alleen veel kapperservaring op, maar hoort ook verhalen die hem zijn leven lang bijblijven. “Nu, met de oorlog in Oekraïne, komen ze weer boven en realiseer ik me hoeveel indruk ze op me hebben gemaakt. Ik sprak met mannen die de Vietnamoorlog meemaakten. Zodra ze in de stoel gingen zitten, begonnen ze te vertellen over de verschrikkingen die ze meemaakten, over kameraden die ze op afschuwelijke wijze verloren. Ze waren aangedaan, getraumatiseerd. Als ik de beelden van de oorlog in Oekraïne zie, denk ik: waarom toch jongens, waarom weer oorlog? Het raakt me.”